

derfor ogsaa med Begravelsesforsikringen, men den første Sygekasselov Nr. 85 af 12. April 1892 kom desværre ikke til at indeholde særlige Bestemmelser om en almindelig Begravelsesforsikring indenfor Sygekassernes Rammer, hvorved hele dette Spørgsmaal formentlig allerede dengang principielt vilde være blevet løst.

Loven indskrænkede sig til i § 29 at fastsætte, at de anerkendte Sygekasser *kunde* give Medlemmerne Adgang til særskilt Sikring af anden Hjælp end den ved Loven foreskrevne, saasom Begraveshjælp og Alderdomshjælp eller Hjælp til Personer, der var vedvarende arbejdsudygtige. Bestemmelserne herom skulde optages i en særskilt Vedtægt, og der skulde føres særskilt Regnskab. Ligeledes skulde der ydes særligt Medlemsbidrag — uden Tilskud fra det offentlige. Sygekassernes Virksomhed i saa Henseende skulde undergives Sygekasseinspektørens Tilsyn, jfr. de endnu bestaaende Bestemmelser herom i Folkeforsikringslovens § 23, Stk. 1—3.

Der opnaaedes altsaa herved kun et vist Tilsyn med Begravelseskasser, som stod i Forbindelse med anerkendte Sygekasser, hvorimod der ingen Ordning fandtes for andre Begravelseskasser. Hele Spørgsmaalet om Tilsyn med Begravelsesforsikringen rejstes imidlertid i Forbindelse med et effektivt Tilsyn med Livsforsikringsvæsenet, men Resultatet blev en særskilt Lov om Tilsynet med Begravelseskasser, nemlig Lov Nr. 55 af 1. April 1905, som henlagde Tilsynet under Sygekasseinspektørens Ordningen blev herefter, at Sygekassernes Medlemmer kunde sikre sig Begraveshjælp, dog ikke indenfor Sygekassens Rammer, men i *særlige* til Sygekasserne knyttede Begravelseskasser.

Den Opgave, der paalagdes Sygekasseinspektøren, var hovedsagelig af *raadgivende og vejledende Art*, og der kunde ikke ved Lovens Bestemmelser paalægges Kasserne *Pligt* til at følge hans Anvisninger og Vejledning. De Kasser, som fulgte de af Sygekasseinspektøren givne Raad angaaende Størrelsen af Begraveshjælpen og Medlemsbidraget, havde Udsigt til at opnaa Dækning for deres Forpligtelser, men en Del Kasser fulgte ikke disse Raad og havde som Følge deraf en meget daarlig Status eller var ligefrem insolvente.

I 1900 oprettedes den gensidige Forening „Genforsikringen af Begravelseskasser i Danmark“; ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 4. September 1909 blev denne Forening undergivet Tilsyn af Sygekasseinspektøren. De Begravelseskasser, som indmeldte sig i denne Genforsikring, arbejdede da under nogenlunde betryggende Former.

Ved Udgangen af 1905 fandtes der under Tilsynet c. 760 Begravelseskasser i Tilknnytning til anerkendte Sygekasser med et Medlemstal af ca. 240 000. Antallet af anerkendte Sygekasser paa samme Tidspunkt var ca. 1380 med ca. 470 000 Medlemmer. Ca. 340 af Begravelseskasserne var indmeldt i Genforsikringen. I Januar 1920 var Antallet af Medlemmer i Begravelseskasser ca. 385 000, medens Antallet af Sygekassemedlemmer var steget til ca. 1 190 000. Kun ca. en Trediedel af disse havde altsaa sikret sig Begraveshjælp, medens dette i 1905 var Tilfældet for Halvdelen Vedkommende. Dette tydede paa, at Begravelseskasserne paa det daværende Tidspunkt ikke var i Stand til at opnaa den fornødne Tilslutning.

Under 30. September 1922 nedsatte Indenrigsministeriet da et Udvalg med den Opgave at fremkomme med Forslag til Revision af Loven om Tilsyn med Begravelseskasser. Formand for Udvalget var daværende Sygekasseinspektør *V. L. Faber* og efter hans Død i Februar 1923 hans Efterfølger i Embedet.

Udvalget optog til Overvejelse Indførelse af obligatorisk Begravelsesforsikring for alle Sygekassemedlemmer, saaledes at Begraveshjælp enten indgik som et tvungent Led i Sygekassernes almindelige Ydelser eller tvungent skulde sikres i en til Sygekassen knyttet Begravelseskasse. Derved vilde Spørgsmaalet om Tilgang af nye Medlemmer løses af sig selv, og hvis Hjælpen blev en obligatorisk Sygekasseydelse, vilde man opnaa en Forenkling i Forvaltningen af Forsikringen, idet de i Forbindelse med Sygekasserne virkende Begravelseskasser kunde ophæves.

I Udvalget var der almindelig Stemning for obligatorisk Forsikring, men af de i Betænkningen, Side 24—25, anførte Grunde ansaa Udvalget det dog unyttigt for Tiden at fremsætte Forslag herom; Udvalget nøjedes derfor med at udtale, „at det vilde være ønskeligt at faa en saadan Ordning gennemført, naar Forholdene til sin Tid maatte stille sig saaledes, at dens Gennemførelse ikke vil kunne befrygtes at blive til Skade for Sygeforsikringens fortsatte Udvikling“. Det maa i saa Henseende erindres, at Sygeforsikringen dengang jo var helt frivillig her i Landet.